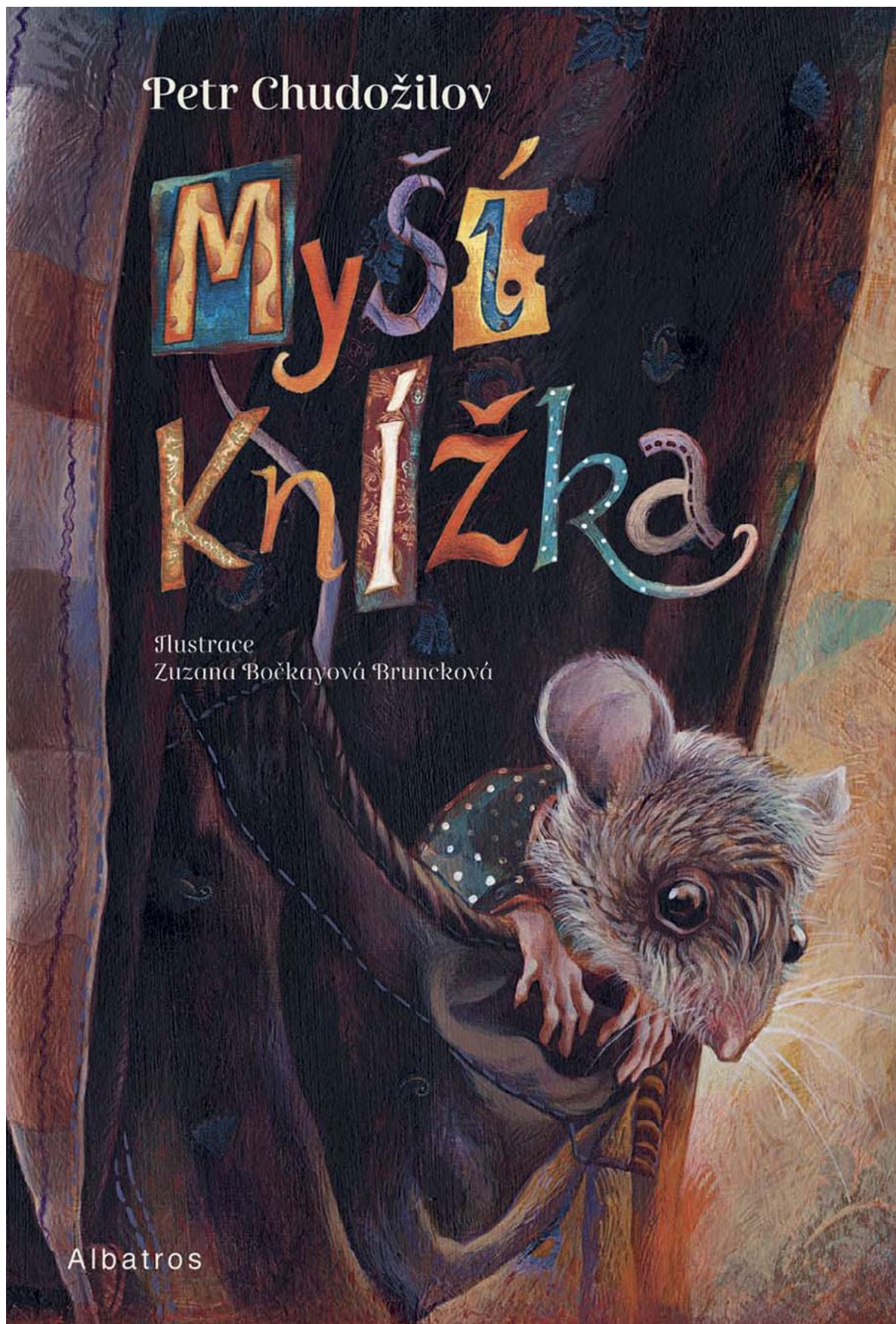

Petr Chudožilov

Myš Knížka

Ilustrace
Zuzana Bočková Bruncková

Albatros

Myší knížka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Petr Chudožilov
Myší knížka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Petr Chudožilov

Ilustrace

Zuzana Bočková Bruncková

Albatros

Obsah

Jak mě Charlotte chytila	5
Jak se Charlotte stala mou sestřenicí	10
Jak Charlotte četla noviny	15
Jak Charlotte zmizela	19
Jak Charlotte létala	25
Jak se Charlotte topila	30
Jak Charlotte hlídala sýr	35
Jak Charlotte byla žízalou	40
Jak Charlotte malovala slona	44
Jak Charlotte ke zmrzlině přišla	48
Jak Charlotte pomohla Ufonům	52
Jak Charlotte polepšila padoucha	57
Jak Charlotte zkrotila zlou vránu	61
Jak Charlotte chtěla domácí zvířátko	65
Jak Charlotte potkala mořského vlka	69
Jak Charlotte našla kamenné vejce	74
Jak Charlotte navštívila myši nebe	79
Jak mi Charlotte vyprávěla pohádku	84
Jak se Charlotte vrátila do Hluboké myši dírky	88

Jak mě Charlotte chytila

Poslouchejte! Budu vám vyprávět o dobrodružstvích, která jsem prožil s Charlotte. Aha! Rozumím! Nevíte, kdo to je, tahleta Charlotte. Tak to je moje kamarádka. Nenápadná a ještě menší než trpaslík. Zato její schopnost přivolávat nebezpečné příhody je naopak přímo obrovská. Prožili jsme spolu neuvěřitelné věci. Někdy se mi zdálo, že se přátelím spíš s obrem!

Charlotte si mě chytila jednou takhle na podzim. Přijel jsem na návštěvu do školy v bavorském městečku jménem Hluboká myší dírka. Předčítal jsem žákům z mojí nové pohádkové knížky. Když jsem skončil, pozvali mě do sborovny na preclíky s kávou.

„Jistě je vám horko!“ řekl jeden učitel a položil můj kabát na lavici do kouta. Netušil jsem, jak je to nebezpečné!

Brzy jsem vyrazil zpátky domů, bydlím až ve Švýcarsku. Cestou mi připadalo, že slyším někoho mluvit z kapsy toho kabátu. U Bodamského jezera jsem se nalodil na pramici. Loď zahoukala a už jsme frčeli. Z dlouhé chvíle chtěl jsem se trochu projít po palubě. Strčím ruku do kapsy. Au! Něco mě kouslo do prstu. Nechtělo mě to pustit.

„Mám tě!“ kvičel kdosi v kapse, „co tady pohledáváš?“

Strašně jsem se polekal. „Já? Nic, vůbec nic!“

„Tak co sem strkáš ruku?“ zlobil se hlas v kapse.

„Vždyť tohle je přece můj kabát!“ vykřikl jsem.

Přistoupil ke mně kapitán lodi.

„Všechno v pořádku?“ otázal se.

Jeho hlas skřípal jako rezavý řetěz.

„Všechno OK,“ řekl jsem.

„Úplně všechno?“ vrčel kapitán, „připadalo mi, že vám někdo krade kabát!“

Radši jsem si zase sedl do auta. Vytáhl jsem ruku z kapsy. No tohle! Na dlani mi seděla myš. Maličká, pihovatá, trochu zrzavá myší holčička.

„Co? Ty mě budeš kousat?“ spustil jsem přísně.
„Neměl sis začínat!“ rozkřikla se myš.
Vůbec se mě nebála. Ani trošku! Koukala strašně drze.

„To teda není pravda!“ řekl jsem, „kdybych tě kousl, to bys teprve něco viděla!“

„Tak ty mě chceš kousnout...“ řekla myška, „možná i sežrat.“

Neočekávaně se rozplakala. Slzy jí stříkaly z malíčkových očí na metr daleko. „Jsi horší než kočka!“ vzlykala.

„Ale ne... No tak! Vždyť já nekoušu!“ konejšil jsem ji.

„Tak proč to říkáš?“ šeptala myš.

„Podívej,“ řekl jsem smířlivě, „chytil jsem tě přece v mém kabátě.“

„Já padnu!“ rozesmála se myš, „ty že jsi mě chytil? To já jsem tě přece chňapla za prst – ne ty mě!“

Taková nestydatost! Raději jsem se zeptal, jak se vlastně jmenuje.

„Charlotte!“, řekla, „ale přátelé mi říkají Charlie. Přátelé – cizím lidem to nedovolím, protože nemám ráda důvěrnosti.“

Chvíli jsme mlčeli.

„Ty,“ řekla Charlotte, „vezmi mě s sebou. Musím zmizet z Hluboké myši dírky.“

„Tak?“ opáčil jsem.

„Prokousala jsem řediteli školy díru do kabátu,“ zašeptala spiklenecky.

„Zase kabát!“ řekl jsem tvrdě, „kabáty se prokousávat nemají. Cizí kabáty už vůbec ne!“

„My, myši,“ řekla Charlotte, „musíme pořád něco hryzat.“

„Opravdu?“

„Jinak by nám narostly strašně velké zuby,“ řekla.

Roztaženými pracičkami ukázala, jak velké zuby by jí narostly. Brrr! Hrozná představa!

„Tak co?“ naléhala Charlotte.

Do spolku s myši se mně tedy moc nechtělo. Co řeknu švýcarským celníkům, až pojedeme přes hranici? Ale když myška tolik žadonila, schoval jsem ji nakonec do prázdné ořechové skořápky, pár jsem jich měl v kapse. Zmizela tam jako v domečku.

Jak se Charlotte stala mou sestřenicí

Blížili jsme se ke švýcarské hranici. Charlotte bezstarostně chrápala, zato mne se zmocnily obavy. Smějí myši do Švýcarska? Je úkryt v ořechové skořápce bezpečný?

„Žádný strach,“ mumlala Charlotte ze spánku.

„Psst!“ sykl jsem zděšeně, „mlč!“

„Budu zticha jako myška!“

slibovala Charlotte poťouchle.

Švýcarský celník byl strašně hubený a mračil se jako čert. Pomáhal mu tloušťík s veselýma očima.

